

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 917

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 8 octombrie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 374 din 18 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală	2–4
Decizia nr. 377 din 18 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală și ale art. 70 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968	4–6
Decizia nr. 381 din 18 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2) și ale art. 24 alin. (10) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate	7–11
Decizia nr. 471 din 25 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală	11–12
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.701. — Ordin al ministrului sănătății pentru aprobarea Ghidului național Managementul cazurilor de tuberculoză chimiorezistentă	13
5.658. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind aprobarea listei instituțiilor de învățământ superior acreditate care pot organiza Programul de formare psihopedagogică în vederea certificării competențelor pentru profesia didactică, în anul universitar 2020—2021	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 374**

din 18 iunie 2020

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3)
din Codul de procedură penală**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aristotel Adrian Căncescu în Dosarul nr. 3.532/62/2017/a1 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 540D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere obiectivul camerei preliminare, astfel cum a fost stabilit și în deciziile Curții Constituționale nr. 838 din 8 decembrie 2015 și nr. 423 din 16 iunie 2016. Arată că rechizitoriul constituie actul de sesizare a instanței de judecată, nefiind probă în cauza penală, iar instanța nu își întemeiază hotărârea pe acesta, ci pe probele administrate în cursul urmăririi penale și al judecății, aflate la dosar.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea penală nr. 21/CP din 30 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.532/62/2017/a1, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Aristotel Adrian Căncescu în procedura camerei preliminare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, autorul invocă în mod formal atât prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) și ale art. 23 alin. (11), cât și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fără a motiva pretinsa contrarietate a dispozițiilor criticate cu prevederile din Legea fundamentală și Convenție invocate.

6. **Curtea de Apel Brașov — Secția penală** opinează că dispozițiile art. 346 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale, în măsura în care nu permit pronunțarea în procedura de cameră preliminară a unei soluții de restituire a cauzei la parchet pentru a elimina din rechizitoriu pasajele citate

din mijloacele de probă excluse în temeiul art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală și referirile la aceste mijloace de probă.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 346 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală. În raport cu cele arătate în încheierea de sesizare, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „(3) *Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă: a) rechizitoriul este neregularitar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul prevăzut la art. 345 alin. (3), dacă neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecății; b) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale; c) procurorul solicită restituirea cauzei, în condițiile art. 345 alin. (3), ori nu răspunde în termenul prevăzut de aceleași dispoziții.*”

11. În susținerea neconstituționalității normelor procesuale penale criticate, potrivit încheierii de sesizare, autorul excepției invocă atât dispozițiile constituționale ale art. 21 alin. (3) și ale art. 23 alin. (11), cât și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin Încheierea nr. 5/CP din 22 ianuarie 2018, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel Brașov — Secția penală în Dosarul nr. 3.532/62/2017/a1, în baza art. 425¹ alin. (7) pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală raportat la art. 347 din Codul de procedură penală, au fost admise contestațiile formulate de inculpați, inclusiv de autorul excepției, împotriva Încheierii din 26 octombrie 2017, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Brașov în Dosarul nr. 3.532/62/2017/a1, care a fost desființată în parte, și, rejudecând, în baza art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală, s-a constatat neregularitatea Rechizitoriului nr. 187/P/2016 emis la data de 19 iunie 2017 de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională

Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov privind descrierea faptelor reținute în sarcina inculpaților. În temeiul art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală s-a dispus ca, în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii, procurorul să remedieze neregularitățile actului de sesizare și să comunice judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.

13. După comunicarea încheierii mai sus precizate, în termenul de 5 zile indicat în cuprinsul art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov a înaintat judecătorului de cameră preliminară la data de 5 martie 2018 Ordonanța din data de 2 martie 2018 pentru remedierea neregularităților Rechizitoriului nr. 187/P/2016 din 19 iunie 2017, fiind menținută dispoziția de trimitere în judecată a inculpaților, inclusiv în ceea ce îl privește pe autorul excepției de neconstituționalitate.

14. Prin Decizia nr. 22 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 26 februarie 2018, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 102 alin. (3) din Codul de procedură penală și a constatat că acestea sunt constituționale în măsura în care prin sintagma „excluderea probei” din cuprinsul lor se înțelege și eliminarea mijloacelor de probă din dosarul cauzei. Decizia precitată a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la o dată ulterioară pronunțării Încheierii nr. 5/CP din 22 ianuarie 2018, prin care s-a dispus excluderea mai multor probe (mijloace de probă). În raport cu Decizia Curții Constituționale nr. 22 din 18 ianuarie 2018, mijloacele de probă amintite trebuie excluse atât din punct de vedere juridic, cât și eliminate fizic de la dosar.

15. În prezenta cauză, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală prin Încheierea penală nr. 21/CP din 30 martie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Brașov — Secția penală în Dosarul nr. 3.532/62/2017/a1, după soluționarea contestațiilor formulate de către inculpați, printre care și autorul excepției, împotriva Încheierii din 26 octombrie 2017, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Brașov în Dosarul nr. 3.532/62/2017/a1 și după remedierea neregularităților Rechizitoriului nr. 187/P/2016 din 19 iunie 2017, prin Ordonanța din 2 martie 2018 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov. Autorul excepției a formulat critici referitoare la necesitatea refacerii rechizitoriului, deoarece acesta cuprinde referiri la probe ce au fost excluse, în raport cu Decizia Curții Constituționale nr. 22 din 18 ianuarie 2018, precitată.

16. Curtea reține însă că, în Încheierea penală nr. 21/CP din 30 martie 2018, prin care a fost sesizată Curtea Constituțională, judecătorul de cameră preliminară a reținut că „[...] Strict această operațiune de eliminare fizică din dosar poate fi efectuată în faza de cameră preliminară de către judecătorul de cameră preliminară sau în faza de judecată de către instanță, fără a fi necesară trimiterea dosarului la procuror. Se constată însă că în speță Rechizitoriul nr. 187/P/2016 din 19 iunie 2017 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov cuprinde pasaje întregi din declarațiile excluse prin încheierea menționată, pasaje citate și redată pe larg în rechizitoriu. Astfel, sunt numeroase situații în care se face referire la aceste mijloace de probă a căror excludere s-a dispus anterior prin încheiere. Se remarcă și situații în care în rechizitoriu sunt nu numai enumerate și respectiv analizate mijloacele de probă, cum ar fi firesc, ci sunt copiate pasaje din declarațiile martorilor sau din declarațiile date în alte calități de diferite persoane în alte dosare de urmărire penală. [...] Ar fi absurd ca, urmare a

Deciziei Curții Constituționale nr. 22 din 18 ianuarie 2018, să fie eliminate fizic din dosar mijloacele de probă excluse, dar să fie menținute în rechizitoriu pasaje întregi din acestea”.

17. Astfel că, în raport cu considerațiile menționate anterior, prin Încheierea penală nr. 21/CP din 30 martie 2018, Curtea de Apel Brașov — Secția penală, judecătorul de cameră preliminară a dispus că, „În baza art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală raportat la Decizia Curții Constituționale nr. 22 din 18 ianuarie 2018, restituie cauza la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov pentru a fi eliminate din cuprinsul Rechizitoriului nr. 187/P/2016 emis la 19 iunie 2017 pasajele citate din mijloacele de probă excluse prin Încheierea nr. 5/CP din data de 22 ianuarie 2018 a Curții de Apel Brașov și referirile la aceste mijloace de probă. În temeiul Deciziei Curții Constituționale nr. 22 din 18 ianuarie 2018 dispune eliminarea din dosarul de urmărire penală a mijloacelor de probă administrate cu încălcarea legii în cursul urmăririi penale a căror excludere a fost dispusă prin Încheierea nr. 5/CP din data de 22 ianuarie 2018 a Curții de Apel Brașov. În baza art. 346 alin. 4) din Codul de procedură penală, prezenta încheiere se va comunica de îndată procurorului, părților și persoanelor vătămate”. Totodată, prin aceeași încheiere, în baza art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) și (4) din Codul de procedură penală, excepție invocată de Aristotel Adrian Căncescu.

18. Curtea constată că — în condițiile în care prin Încheierea penală nr. 21/CP din 30 martie 2018, de sesizare a instanței de control constituțional, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel Brașov — Secția penală a dispus, în baza art. 346 alin. (3) lit. a) din Codul de procedură penală raportat la Decizia Curții Constituționale nr. 22 din 18 ianuarie 2018, restituirea cauzei la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — Direcția Națională Anticorupție — Serviciul Teritorial Brașov pentru a fi eliminate din cuprinsul Rechizitoriului nr. 187/P/2016 emis la 19 iunie 2017 pasajele citate din mijloacele de probă excluse prin Încheierea nr. 5/CP din data de 22 ianuarie 2018 a Curții de Apel Brașov și referirile la aceste mijloace de probă, în sensul solicitat de autorul excepției în prezenta cauză — în realitate, acesta din urmă invocă probleme ce țin de modul de interpretare și aplicare a legii de către judecătorul de cameră preliminară.

19. Curtea reține că, în jurisprudența sa, a statuat constant că nu este competentă să se pronunțe cu privire la aspectele ce țin de aplicarea legii, acestea intrând în competența instanței judecătorești investite cu soluționarea litigiului, respectiv a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege. Atât interpretarea conținutului normelor de procedură penală, ca fază indispensabilă procesului de aplicare a legii la situațiile de fapt deduse judecății, cât și aplicarea acestora sunt de competența organelor judiciare. În cazuri similare, Curtea a reținut că a acționa diferit ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege (a se vedea Decizia nr. 779 din 28 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 24 mai 2018, paragraful 22, și Decizia nr. 820 din 12 decembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 353 din 23 aprilie 2018, paragraful 21).

20. Mai mult, în prezenta cauză, deși autorul excepției invocă, în mod formal, atât prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) și ale art. 23 alin. (11) din Constituție, cât și dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în realitate, aceasta nu motivează

pretinsa contrarietate a dispozițiilor criticate cu prevederile constituționale invocate. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate și, prin urmare, Curtea nu se poate substitui autorului

excepției în ceea ce privește formularea unor motive de neconstituționalitate. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Aristotel Adrian Căncescu în Dosarul nr. 3.532/62/2017/a1 al Curții de Apel Brașov — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 377

din 18 iunie 2020

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (2) lit. b)
din Codul de procedură penală și ale art. 70 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de George Gătej în Dosarul nr. 20.832/197/2017 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 787D/2018.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, având în vedere că obligația informării

organelor judiciare cu privire la schimbarea domiciliului subzistă pe toată perioada procesului penal, corelativ drepturilor procesuale ale inculpatului, inclusiv cel al comunicării actelor procesuale la adresa la care locuiește acesta. Referitor la sintagma „se consideră că le-a luat la cunoștință”, în situația schimbării domiciliului, fără încunoștințarea organelor judiciare, apreciază că nu se poate pretinde că autoritățile nu respectă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare ale inculpatului. Consideră că o comparare a inculpatului cu martorul, din această perspectivă, nu subzistă, deoarece este vorba despre subiecți procesuali diferiți, cu drepturi procesuale diferite.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 18 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 20.832/197/2017, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (2) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de George Gătej în soluționarea apelului declarat împotriva Sentinței penale nr. 2.423 din 8 decembrie 2017, pronunțată de Judecătoria Brașov în Dosarul nr. 20.832/197/2017, prin care a fost respinsă cererea de redeschidere a procesului penal formulată de petentul, autor al excepției, condamnat prin

Sentința penală nr. 2.125 din 17 noiembrie 2016, pronunțată de Judecătoria Brașov, definitivă prin Decizia nr. 237/Ap din 23 martie 2017 a Curții de Apel Brașov. În motivarea apelului, apelantul, autor al excepției, a arătat, printre altele, că, în mod eronat, instanța de judecată s-a raportat la dispozițiile art. 108 alin. (2) din Codul de procedură penală în analiza cererii sale, deoarece această dispoziție nu era aplicabilă în speță, el neschimbându-și adresa pe durata procesului penal derulat împotriva sa și care a făcut obiectul Dosarului penal nr. 2.323.197/2014*, ci a locuit neîntrerupt la aceeași adresă.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că normele criticate încalcă libertatea individuală și dreptul la apărare. Susține, totodată, că, pentru a fi constituțională, norma criticată trebuie modificată în așa fel încât să nu mai impună o obligație pe termen nelimitat suspectului sau inculpatului, pentru că, în prezent, această obligație operează fără nicio limită în timp. Apreciază că sintagma „se consideră că le-a luat la cunoștință” trebuie eliminată, fiind neconstituțională, pentru că este, implicit, o pedeapsă abuzivă ce suprimă dreptul la apărare, libertatea individuală și accesul la justiție. Consideră, în plus, că norma criticată este de natură a discrimina suspectul sau inculpatul față de martorii din proces, care, în cazul în care nu respectă aceeași obligație de a înștiința organele judiciare despre schimbarea locuinței, pot fi sancționați doar cu amenda judiciară. Apreciază că norma criticată nu întrunește nici cerințele de claritate și previzibilitate, întrucât nu este specificat, în mod clar, în cuprinsul textului, ce înseamnă o schimbare de locuință. Consideră că, în cazul său concret — călătorește frecvent în Europa, însă când revine în România are aceeași locuință —, nu este aplicabilă norma prevăzută de art. 108 alin. (2) din Codul de procedură penală.

6. **Curtea de Apel Brașov — Secția penală**, exprimându-și opinia, reține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Relativ la critica referitoare la caracterul perpetuu al obligației suspectului sau inculpatului de înștiințare a organelor judiciare despre schimbarea locuinței, reține că această obligație are o configurație temporală bine stabilită, operând exclusiv pe durata procesului penal derulat împotriva unei anumite persoane. Astfel, constată că momentul în care debutează această obligație este cel al aducerii la cunoștință de către organele judiciare, urmând ca ea să înceteze atunci când în cauză se pronunță o soluție definitivă. Obligația de aducere la cunoștință organelor judiciare a schimbării locuinței se înscrie în setul de obligații pe care legiuitorul le poate pune, în mod firesc, în sarcina participanților la procesul penal. Aceasta nu poate fi considerată, în mod automat, ca o încălcare a dreptului la apărare ori la libertatea individuală a persoanei, pe de o parte, pentru că niciunul dintre aceste drepturi nu are caracter absolut, așa cum s-a subliniat în mod constant și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Pe de altă parte, constată că obligația în discuție nu este nici excesivă, aceasta presupunând din partea destinatarilor ei doar bună-credință în relația cu organele judiciare și un minim efort, mai ales în contextul multitudinii de mijloace de comunicare la distanță care pot fi utilizate pentru a lua legătura cu organele judiciare. Cât privește prezumția pe care o instituie norma criticată, de luare la cunoștință a actelor de procedură emise și comunicate suspectului sau inculpatului în procesul respectiv, constată că

aceasta are un dublu rol, extrem de important pentru buna desfășurare a procesului penal. Astfel, pe de o parte, această prezumție constituie o sancțiune a suspectului sau a inculpatului nediligent ori de rea-credință pe parcursul procesului penal, iar, pe de altă parte, utilizarea acestei prezumții permite desfășurarea în bune condiții a procedurilor penale în cazurile în care suspectii sau inculpații își schimbă locuința fără a anunța nici organele judiciare și nici autoritățile care țin evidența datelor de identificare a persoanelor, așa încât comunicarea efectivă către aceștia a actelor de procedură devine imposibilă fără vreă culpă din partea organelor judiciare. Apreciază, totodată, că noțiunea de „schimbare de locuință” nu poate fi considerată vagă, fiind evident că prin această sintagmă legiuitorul a urmărit să desemneze imobilul, adresa unde o anumită persoană locuiește efectiv și, implicit, unde poate fi găsită în mod obișnuit pentru a-i fi comunicate actele de procedură într-o cauză penală.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 108 alin. (2) din Codul de procedură penală. Prin notele scrise, autorul excepției invocă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală și ale art. 70 din Codul de procedură penală din 1968. Având în vedere motivele de neconstituționalitate dezvoltate în notele scrise precitate, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 108 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală și ale art. 70 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968, având următorul cuprins:

— Art. 108 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală: „(2) *Suspectului sau inculpatului i se aduc la cunoștință drepturile prevăzute la art. 83, precum și următoarele obligații: [...] b) obligația de a comunica în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a adresei, atrăgându-i-se atenția că, în cazul neîndeplinirii acestei obligații, citațiile și orice alte acte comunicate la prima adresă rămân valabile și se consideră că le-a luat la cunoștință.*”;

— Art. 70 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968: „*Învinuitului sau inculpatului i se aduce la cunoștință și obligația să anunțe în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a locuinței pe parcursul procesului penal.*”

11. În susținerea neconstituționalității normelor procesuale penale criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor

constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 23 referitor la libertatea individuală și ale art. 24 referitor la dreptul la apărare.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, pentru a facilita chemarea suspectului sau a inculpatului de către organele judiciare, în vederea audierii ori pentru ca aceștia să aibă posibilitatea de a participa la diverse procedee probatorii ce se realizează pe parcursul desfășurării procesului penal, precum și pentru a lua cunoștință de termenele de judecată în fața instanței, legiuitorul a reglementat — în acord cu dispozițiile constituționale privind liberul acces la justiție și dreptul la apărare — la art. 108 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală, similar normelor art. 70 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968, obligația în sarcina suspectului sau a inculpatului de a notifica, în scris, în termen de 3 zile, orice schimbare a adresei/locuinței.

13. Legiuitorul nu folosește noțiunea de „domiciliu”, întrucât există posibilitatea ca suspectul sau inculpatul să solicite citarea la o altă adresă decât cea de domiciliu, ipoteză în care există obligația de a notifica și schimbarea acestei adrese. Curtea constată că noțiunile „schimbare a adresei”/„schimbare a locuinței” întrunesc cerințele de claritate, prin acestea legiuitorul urmărind să desemneze imobilul, adresa unde o anumită persoană locuiește efectiv și, implicit, unde poate fi găsită în mod obișnuit pentru a-i fi comunicate actele de procedură într-o cauză penală.

14. Totodată, Curtea reține că obligația suspectului sau a inculpatului de înștiințare a organelor judiciare despre schimbarea adresei/locuinței are o configurație temporală bine stabilită, operând exclusiv pe durata procesului penal derulat împotriva unei anumite persoane. Nerespectarea acestei obligații constituie abatere judiciară și se sancționează, potrivit art. 283 alin. (4) lit. k) din Codul de procedură penală, cu amendă judiciară de la 500 lei la 5.000 lei. De asemenea, în ipoteza nerespectării obligației reglementate la art. 108 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală, citațiile și orice alte acte procesuale se consideră legal comunicate la adresa indicată inițial („se consideră că le-a luat la cunoștință”).

17. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de George Gătej în Dosarul nr. 20.832/197/2017 al Curții de Apel Brașov — Secția penală și constată că dispozițiile art. 108 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală și ale art. 70 alin. 4 din Codul de procedură penală din 1968 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

15. În ceea ce privește această din urmă prezumție pe care o instituie norma procesual penală criticată, de a lua cunoștință de actele de procedură emise și comunicate suspectului sau inculpatului în procesul penal, Curtea constată că aceasta are ca scop buna desfășurare a procesului penal. Astfel, această prezumție constituie o sancțiune a suspectului sau a inculpatului nediligent ori de rea-credință pe parcursul procesului penal, după cum utilizarea acestei prezumții permite desfășurarea în bune condiții a procedurilor penale în cazurile în care suspectii sau inculpații își schimbă adresa/locuința fără a anunța organele judiciare și autoritățile care țin evidența datelor de identificare a persoanelor, așa încât comunicarea efectivă către aceștia a actelor de procedură devine imposibilă fără vreo culpă din partea organelor judiciare.

16. Autorul excepției invocă și o pretinsă discriminare a suspectului sau a inculpatului față de martorii din proces, în cazul cărora, nerespectarea aceleiași obligații de a înștiința organele judiciare despre schimbarea adresei poate fi sancționată doar cu amenda judiciară. Curtea reține însă că această diferență de regim juridic în sancționarea obligației de înștiințare a organelor judiciare despre schimbarea adresei/locuinței nu este de natură a încălca principiul egalității în drepturi, prevăzut la art. 16 din Constituție, întrucât discriminarea poate fi constatată doar în situația reglementării unor soluții juridice diferite pentru persoane aflate în situații similare, aspect ce nu poate fi reținut în prezenta cauză. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat, în repetate rânduri, că principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite, dar că acesta nu interzice reguli specifice, în cazul unei diferențe de situații (a se vedea Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, și Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996).

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 381

din 18 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2) și ale art. 24 alin. (10) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2) și ale art. 24 alin. (10) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, excepție ridicată de Cantemir Marin Groza în Dosarul nr. 1/81/2018 al Curții Militare de Apel București și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.137D/2018.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate, întrucât dispozițiile criticate nu au legătură cu cauza în care excepția a fost invocată. În acest sens, reține că autorul excepției a fost trimis în judecată și condamnat pentru infracțiunea de luare de mită, iar nu pentru infracțiunea de abuz în serviciu, având în vedere documentul clasificat cuprinzând fișa postului ocupat de acesta. Invocă jurisprudența instanței de control constituțional potrivit căreia constatarea neconstituționalității unui text de lege ca urmare a invocării unei excepții trebuie să profite autorului acesteia și nu poate constitui doar un instrument de drept abstract. Reține, de asemenea, că, deși inculpatul, autor al excepției, a fost condamnat în primă instanță, în apel acesta a fost achitat. Totodată, arată că problema documentului clasificat trebuia invocată în procedura camerei preliminare, potrivit paragrafului 32 din Decizia Curții Constituționale nr. 21 din 18 ianuarie 2018. În subsidiar, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, deoarece nu se poate susține că refuzul declasificării unui document ar fi discreționar atât timp cât nu sunt îndeplinite cerințele legii pentru a se proceda la declasificare, iar instanța de judecată are acces la documentele clasificate și poate aprecia dacă există un refuz nejustificat din partea autorităților de a le declasifica.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 iulie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 1/81/2018, **Curtea Militară de Apel București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2) și ale art. 24 alin. (10) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate.**

Excepția a fost ridicată de Cantemir Marin Groza în soluționarea apelurilor declarate de Parchetul Militar de pe lângă Tribunalul Militar Cluj și de inculpat, autor al excepției, împotriva Sentinței penale nr. 87 din 24 noiembrie 2017, pronunțată de Tribunalul Militar Cluj, prin care a fost condamnat acesta din urmă la o pedeapsă de trei ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită în formă continuată. În cauză, cererea instanței de fond de declasificare a fișei postului autorului excepției a fost respinsă de autoritatea emitentă.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că textele de lege criticate conferă autorității emitente posibilitatea de a respinge, în mod discreționar și fără vreo argumentație, solicitarea instanței de a fi desecretizate unele documente, esențiale pentru formularea apărărilor și care privesc în mod direct cauza. Susține că, în cazul în care informațiile clasificate sunt indispensabile aflării adevărului, accesul la acestea trebuie să fie dispus de judecătorul cauzei atât acuzării, cât și apărării, în vederea respectării egalității armelor și dreptului la un proces echitabil. Invocă, în completare, considerente ale Deciziei Curții Constituționale nr. 21 din 18 ianuarie 2018, potrivit cărora protecția informațiilor clasificate nu poate avea caracter prioritar față de dreptul la informare al acuzatului, iar decizia de refuz al accesului la informațiile clasificate trebuie să aparțină unui judecător. Invocă totodată o decizie de speță, pentru a întări cele arătate anterior, respectiv Decizia penală nr. 320 din 28 februarie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Cluj în Dosarul nr. 64/84/2016, prin care, în baza art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, instanța de control judiciar a dispus rejudecarea dosarului de către instanța de fond, deoarece nu a fost pusă la dispoziția apărării nota informativă a unui serviciu secret.

6. **Curtea Militară de Apel București** arată că opinia sa este convergentă cu cea a apărătorului inculpatului. Reține că fapta imputată prin actul de sesizare și pentru care inculpatul a fost condamnat de prima instanță constă în aceea că prin încălcarea atribuțiilor de serviciu prevăzute de fișa postului (clasificată), în calitate de subofițer de jandarmi, încadrat în compartimentul de cercetare-documentare, a pretins și a primit în repetate rânduri bani sau alte foloase (țigări) de la comercianții din piață care vindeau țigări netimbrate, în schimbul prevenirii acestora cu privire la controalele ce urmau a fi efectuate de autorități, încălcându-și atribuțiile de serviciu. Or, natura juridică a informațiilor clasificate, esențiale (iar, în speță, și determinante) pentru soluționarea cauzei, este dată de norma generală care reglementează ansamblul activităților privind constituirea, folosirea, păstrarea și evidența documentelor clasificate. Prin aceleași norme sunt reglementate în mod riguros accesul personalului avizat, instrucțiuni de clasificare și de declasificare a documentelor etc., operațiuni subsumate protecției informațiilor clasificate în modalitatea prevăzută de Legea nr. 182/2002. Arată însă că, atunci când informațiile clasificate dobândesc calitatea de probe în dosar, ele sunt supuse regimului juridic instituit prin Codul de procedură penală,

principiul contradictorialității subsumat celui al egalității armelor și al dreptului la un proces echitabil, coroborat cu cel al legalității probelor, având o influență directă asupra desfășurării și echității procesului penal, așa încât inculpatul și apărătorul său trebuie să aibă acces la informațiile clasificate în vederea combaterii sau susținerii, în contradictoriu cu acuzarea, a legalității administrării acestor probe. Reține că dreptul la informare asupra conținutului acuzațiilor penale este garantat, fiind circumscris dreptului la apărare, și reprezintă o garanție a dreptului la apărare. Face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în care, pe de o parte, s-a reținut că, în cadrul procedurii penale, pentru pregătirea apărării, inculpatul trebuie să ia cunoștință de toate elementele dosarului, iar, pe de altă parte, s-a statuat că exigențele Convenției sunt respectate și atunci când acuzatului nu i s-a permis accesul personal la dosarul cauzei, însă acest drept i-a fost acordat avocatului său (Hotărârea din 24 iunie 2003, pronunțată în *Cauza Dowsett împotriva Regatului Unit*). Apreciază că decizia de refuz al accesării informațiilor cu valoare probatorie echivalează cu un impediment în exercitarea dreptului la apărare, nesupus vreunei forme de control judiciar. Apreciază că soluția legislativă criticată este contrară și Directivei 2012/13/UE privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale, în sensul că decizia cu privire la accesul la anumite probe (secrete) este luată de o autoritate administrativă, iar nu judiciară, în condițiile în care numai un judecător poate aprecia cu privire la interesele care intră în conflict, cel public, referitor la protejarea informațiilor de interes pentru securitatea națională, respectiv cel individual, al părților unei cauze penale, așa încât soluția pe care o pronunță să asigure un just echilibru între cele două interese. În concluzie, opinia Curții Militare de Apel București este în sensul că normele legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 21 alin. (3), precum și ale art. 124 alin. (2) din Constituție.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (2) și ale art. 24 alin. (10) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 12 aprilie 2002, având următorul conținut:

— Art. 2 alin. (2): „*Accesul la informațiile clasificate este permis numai în cazurile, în condițiile și prin respectarea procedurilor prevăzute de lege.*”;

— Art. 24 alin. (10): „*Declasificarea ori trecerea la un nivel inferior de clasificare este realizată de persoanele sau autoritățile publice competente să aprobe clasificarea și nivelul de secretizare a informațiilor respective.*”

11. În susținerea neconstituționalității dispozițiilor criticate autorul invocă atât prevederile art. 21 alin. (3) și ale art. 53 din

Constituție, cât și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reamintește că a pronunțat Decizia nr. 21 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 23 februarie 2018, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*instanța solicită*”, cu raportare la sintagma „*permiterea accesului la cele clasificate de către apărătorul inculpatului*” din cuprinsul dispozițiilor art. 352 alin. (11) din Codul de procedură penală, este neconstituțională și, totodată, a constatat că sintagma „*autoritatea emitentă*” din cuprinsul dispozițiilor art. 352 alin. (12) din Codul de procedură penală este neconstituțională.

13. Pentru a pronunța soluția menționată, Curtea a analizat, într-o primă etapă, admisibilitatea excepției de neconstituționalitate, sub aspectul legăturii cu cauza dedusă judecării, prin stabilirea naturii juridice a informațiilor clasificate. În acest sens, în paragrafele 25—31 ale deciziei precitate, Curtea a reținut că sfera de incidență a dispozițiilor art. 352 alin. (11) și (12) din Codul de procedură penală vizează informații clasificate „esențiale pentru soluționarea cauzei”, care sunt susceptibile „de a servi la pronunțarea unei soluții de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei”, deci cu privire la care există argumente rezonabile că ar putea concura la răsturnarea prezumției de nevinovăție a inculpatului. Potrivit art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală, „*în luarea deciziei asupra existenței infracțiunii și a vinovăției inculpatului instanța hotărăște motivat, cu trimitere la toate probele evaluate. Condamnarea se dispune doar atunci când instanța are convingerea că acuzația a fost dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă*”. Sub acest aspect, Curtea a constatat că dispozițiile art. 97 alin. (2) din Codul de procedură penală, după ce enumeră expres declarațiile (ale părților în procesul penal, ale persoanei vătămate, ale martorilor), înscrisurile, rapoartele de expertiză sau constatare, procesele-verbale, fotografiile, mijloacele materiale de probă, prevăd, la lit. f), că „*Proba se obține în procesul penal prin următoarele mijloace: [...] f) orice alt mijloc de probă care nu este interzis de lege.*” Așa fiind, Curtea a reținut că, pentru a produce consecințele prevăzute de lege, legiuitorul a conferit informațiilor clasificate, apreciate „esențiale pentru soluționarea cauzei”, valoare probatorie în procesul penal, acestea putând dovedi, singure sau coroborate cu alte probe, dincolo de orice îndoială rezonabilă, veridicitatea acuzației penale formulate împotriva inculpatului. Prin urmare, Curtea a statuat că informațiile clasificate dobândesc calitatea de probe în dosar, urmând a fi supuse regimului juridic al probelor instituit de Codul de procedură penală.

14. Curtea a reținut, ca o primă consecință juridică a acestei constatări, incidența în cauză a dispozițiilor referitoare la controlul legalității probelor. Potrivit prevederilor art. 342 din Codul de procedură penală, competența judecătorului de cameră preliminară constă în verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, în verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Totodată, judecătorul de cameră preliminară își va exercita atribuțiile după trimiterea în judecată a inculpatului, rechizitoriul constituind actul de sesizare a instanței de judecată, deci „notificarea oficială, din partea autorității competente, privind suspiciunea referitoare la comiterea unei fapte penale” și, implicit, o acuzație în materie penală. În continuare, reținând, în acord cu deciziile Curții nr. 641 din 11 noiembrie 2014 și nr. 599 din 21 octombrie 2014, că procedura desfășurată în camera preliminară este deosebit de importantă, având o influență directă asupra desfășurării și echității procedurii ulterioare, inclusiv asupra procesului

propriu-zis, că probele reprezintă elementul central al oricărui proces penal, iar informațiile clasificate, apreciate „esențiale pentru soluționarea cauzei”, au valoare probatorie în procesul penal, pe de o parte, și că principiul contradictorialității este un element al principiului egalității armelor și al dreptului la un proces echitabil, iar legalitatea administrării probelor are o influență directă asupra desfășurării și echității procesului penal, pe de altă parte, Curtea a statuat că inculpatul trebuie să aibă acces la informațiile clasificate în vederea combaterii sau a susținerii, în mod contradictoriu cu acuzatorul, a legalității administrării acestor probe.

15. În acest fel, Curtea a statuat că, până cel târziu la finalizarea procedurii de cameră preliminară, probele care constau în informații clasificate și pe care se întemeiază actul de sesizare a instanței de judecată trebuie să fie accesibile inculpatului în vederea asigurării posibilității contestării legalității acestora, în acord cu obiectul procedurii în camera preliminară, prevăzut de art. 342 din Codul de procedură penală. Numai într-o atare situație acestea pot fundamenta o soluție de condamnare, de renunțare la aplicarea pedepsei sau de amânare a aplicării pedepsei, adoptată ca urmare a parcurgerii unui proces penal echitabil.

16. Așa fiind, Curtea a stabilit că — în ceea ce privește probele ce constau în informații clasificate și pe care se întemeiază actul de sesizare a instanței de judecată — nu instanța de fond, așa cum arată locul reglementării, respectiv dispozițiile art. 352, este aceea care trebuie să solicite, din oficiu, de urgență, după caz, declasificarea totală, declasificarea parțială sau trecerea într-un alt grad de clasificare și permiterea accesului la acestea de către apărătorul inculpatului. Problema informațiilor clasificate, esențiale pentru soluționarea cauzei, respectiv verificarea legalității administrării unor astfel de probe, trebuie să fi fost deja soluționată în camera preliminară, deci înainte de a se trece la faza procesuală a judecării în fond, întrucât în această din urmă fază a procesului penal nu au cum să mai existe probe constând în informații clasificate inaccesibile părților, fără a se încălca dispozițiile art. 324—347 din Codul de procedură penală și jurisprudența Curții Constituționale în materia procedurii camerei preliminare (paragraful 32 al Deciziei nr. 21 din 18 ianuarie 2018).

17. Pe fondul excepției de neconstituționalitate, analizând contextul normativ și jurisprudențial, intern și european, în materia dreptului la informare în cadrul procesului penal, Curtea a constatat, în paragraful 73 al Deciziei nr. 21 din 18 ianuarie 2018, că dispozițiile art. 352 alin. (11) și (12) din Codul de procedură penală contravin dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și principiului unicității, imparțialității și al egalității justiției pentru toți, prevăzut de art. 16 alin. (1) și (2) și de art. 124 alin. (2) din Constituție.

18. În paragrafele 70 și 71 ale deciziei precitate, Curtea a reținut, având în vedere necesitatea aflării adevărului în procesul penal și cerința explicită a Codului de procedură penală ca o persoană să fie condamnată în baza unui probatoriu care să îi demonstreze vinovăția dincolo de orice îndoială rezonabilă, că orice informație care poate fi utilă aflării adevărului trebuie să fie folosită în procesul penal. Astfel, în cazul în care informațiile clasificate sunt indispensabile aflării adevărului, accesul la acestea trebuie să fie dispus de judecătorul cauzei atât acuzării, cât și apărării, altfel nu se poate discuta despre o egalitate a armelor și de respectarea dreptului la un proces echitabil. Pe de altă parte, accesul la informațiile clasificate poate fi și refuzat de judecător, care, deși constată rolul esențial al acestora în soluționarea cauzei deduse judecării, apreciază că accesul poate conduce la periclitarea gravă a vieții sau a drepturilor fundamentale ale unei alte persoane sau că refuzul este strict

necesar pentru apărarea unui interes public important sau poate afecta grav securitatea națională.

19. Prin urmare, Curtea a statuat că numai un judecător poate aprecia cu privire la interesele care intră în conflict — cel public, general, al statului, referitor la protejarea informațiilor de interes pentru securitatea națională sau pentru apărarea unui interes public major, respectiv cel individual, al părților unei cauze penale concrete, astfel încât, prin soluția pe care o pronunță, să asigure un just echilibru între cele două. Așadar, Curtea a apreciat că protecția informațiilor clasificate nu poate avea caracter prioritar față de dreptul la informare al acuzatului și față de garanțiile dreptului la un proces echitabil al tuturor părților din procesul penal, decât în condiții expres și limitativ prevăzute de lege. Restrângerea dreptului la informație poate avea loc doar atunci când are la bază un scop real și justificat de protecție a unui interes legitim privind drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor sau siguranța națională, decizia de refuz al accesului la informațiile clasificate aparținând întotdeauna unui judecător.

20. În concluzie, Curtea a statuat, în considerentele Deciziei nr. 21 din 18 ianuarie 2018, precitată, că, în ceea ce privește probele care constau în informații clasificate și pe care se întemeiază actul de sesizare a instanței de judecată, nu instanța de fond este aceea care dispune accesul sau care refuză accesul, după caz, la informațiile clasificate, ci judecătorul de cameră preliminară, în condițiile în care „problema informațiilor clasificate, esențiale pentru soluționarea cauzei, respectiv verificarea legalității administrării unor astfel de probe, trebuie să fi fost deja soluționată în camera preliminară, deci înainte de a se trece la faza procesuală a judecării în fond”.

21. Având în vedere că, în mod constant, Curtea — începând cu Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995 privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995 — a statuat că „puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta” (în același sens sunt Decizia nr. 1.415 din 4 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 796 din 23 noiembrie 2009, Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010, Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010, și Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012), Parlamentul, precum și Guvernul și toate celelalte autorități și instituții publice urmează să respecte întru totul atât considerentele, cât și dispozitivul Deciziei nr. 21 din 18 ianuarie 2018, precitate. Cu alte cuvinte, atât considerentele, cât și dispozitivul Deciziei nr. 21 din 18 ianuarie 2018, precitate, sunt general obligatorii, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, și se impun cu aceeași forță tuturor subiecților de drept, decizia precitată urmând a fi aplicată, potrivit principiului constituțional al comportamentului loial, de către Parlament, în sensul restabilirii stării de constituționalitate (a se vedea Decizia nr. 761 din 17 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 46 din 20 ianuarie 2015).

22. Referitor la prezenta cauză, Curtea reține că inculpatul, autor al excepției, a fost condamnat la o pedeapsă de trei ani închisoare, cu suspendarea executării pedepsei, pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită în formă continuată, prin Sentința penală nr. 87 din 24 noiembrie 2017, pronunțată de Tribunalul Militar Cluj. În cursul judecării, instanța de fond a solicitat declasificarea fișei postului aparținând autorului excepției, solicitare respinsă de autoritatea emitentă. În sentința

penală menționată anterior, Tribunalul Militar Cluj a reținut că „la termenul din data de 9 mai 2017, instanța a încuviințat efectuarea unor demersuri în vederea declassificării fișei postului inculpatului Groza Cantemir Marin, înregistrată cu nr. S/1094536 din 31.01.2013 (secret de serviciu). Cu Adresa nr. 10066196 din 19 iunie 2017, Inspectoratul de Jandarmi Județean Bihor a comunicat instanței faptul că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute în anexa nr. 1 din HGR nr. 585 pentru aprobarea Standardelor naționale de protecție a informațiilor clasificate în România, cu modificările și completările ulterioare, pentru declassificarea fișei postului Anexa nr. 3 la DC nr. S/1094536 din 31.03.2013”.

23. Autorul excepției a formulat cerere de declassificare a documentului referitor la atribuțiile sale de serviciu și în apel, fază procesuală în care a ridicat și prezenta excepție de neconstituționalitate. Cu privire la această cerere — potrivit încheierii de sesizare, pag. 3 — Curtea Militară de Apel București, „în temeiul art. 352 alin. (11) și (12) din Codul de procedură penală, în înțelesul dat de Decizia Curții Constituționale nr. 21 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 175 din 23 februarie 2018, constată că acele informații sunt esențiale pentru dezlegarea cauzei tocmai având în vedere natura infracțiunii de serviciu strâns legată de atribuțiile de serviciu și dispune, de asemenea, ca judecata să se înlătuiască pe baza celorlalte probe administrate în cauză, având în vedere totuși că acel document este esențial pentru deslușirea cauzei, precum și a dispozițiilor mai sus menționate”, astfel încât reține că cererea a rămas fără obiect.

24. Curtea observă că instanța de apel a decis în acest sens, având în vedere considerentele Deciziei nr. 21 din 18 ianuarie 2018, precitată — potrivit căroră, în ceea ce privește probele care constau în informații clasificate și pe care se întemeiază actul de sesizare a instanței de judecată, nu instanța de fond este aceea care dispune accesul sau care refuză accesul, după caz, la informațiile clasificate, ci judecătorul de cameră preliminară, totodată, problema informațiilor clasificate, esențiale pentru soluționarea cauzei, respectiv verificarea legalității administrării unor astfel de probe, fiind necesar să fi fost deja soluționată în camera preliminară, deci înainte de a se trece la faza procesuală a judecării în fond, întrucât, în această din urmă fază a procesului penal, nu au cum să mai existe probe constând în informații clasificate inaccesibile părților, fără a se încălca dispozițiile art. 324—347 din Codul de procedură penală și jurisprudența Curții Constituționale în materia procedurii camerei preliminare — însă în mod just a dispus ca judecata să se înlătuiască pe baza celorlalte probe administrate în cauză, excluzând astfel din probatoriu documentul referitor la atribuțiile de serviciu ale inculpatului autor al excepției.

25. În soluționarea apelului, Curtea Militară de Apel București, în temeiul art. 421 pct. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, a pronunțat Decizia nr. 35 din 12 iulie 2018, prin care a admis apelul declarat de inculpatul autor al excepției de neconstituționalitate împotriva Sentinței penale nr. 87 din 24 noiembrie 2017, pronunțată de Tribunalul Militar Cluj, a desființat hotărârea atacată și, rejudecând, potrivit art. 396 alin. (5) cu referire la art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală, l-a achitat pe inculpat pentru infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 38 alin. (1) din Codul penal.

26. În aceste condiții, Curtea reamintește jurisprudența sa potrivit căreia „*legătura cu soluționarea cauzei*”, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul

restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun aceste dispoziții legale, în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014). Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat, în primul rând, interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat.

27. Având în vedere jurisprudența precitată, precum și cele reținute anterior, Curtea constată că, în privința dispozițiilor criticate, devine incidentă lipsa condiției interesului în invocarea excepției de neconstituționalitate, prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității normelor procesuale penale criticate în ceea ce îl privește pe autorul excepției. Curtea a subliniat în jurisprudența sa că, „în cadrul procesului judiciar, excepția de neconstituționalitate se înscrie în rândul excepțiilor de procedură prin care se urmărește împiedicarea unei judecări care s-ar întemeia pe o dispoziție legală neconstituțională. Constatarea neconstituționalității unui text de lege ca urmare a invocării unei excepții de neconstituționalitate trebuie să profite autorilor acesteia și nu poate constitui doar un instrument de drept abstract. [...] Neconstituționalitatea unei dispoziții legale nu are numai o funcție de prevenție, ci și una de reparație, întrucât ea vizează în primul rând situația concretă a cetățeanului lezată în drepturile sale prin norma criticată” (Decizia nr. 866 din 10 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 1 februarie 2016, paragraful 30). Tot astfel, Curtea a mai reținut, într-o altă cauză, că „autorul excepției de neconstituționalitate nu are un interes real, personal în promovarea acesteia. (...) Astfel, posibila admitere a excepției nu ar schimba cu nimic situația acestuia (...)”. (Decizia nr. 315 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 24 iulie 2014, paragraful 20, cu referire la Decizia nr. 29 din 21 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 240 din 3 aprilie 2014, Decizia nr. 244 din 19 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 632 din 20 iulie 2018, Decizia nr. 247 din 19 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 29 iulie 2018, și Decizia nr. 295 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 687 din 7 august 2018).

28. Cele reținute în jurisprudența precitată sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză, unde eventuala admitere a excepției de neconstituționalitate ar sluji doar unui interes general, iar nu și cauzei în care a fost ridicată, unde nu ar produce nicio consecință. Cu alte cuvinte, în prezenta cauză, examinarea constituționalității normelor criticate ar transforma, în mod nepermis, controlul pe calea excepției de neconstituționalitate într-un control abstract.

29. De altfel, un alt aspect care întărește concluzia potrivit căreia dispozițiile criticate din Legea nr. 182/2002 nu au „*legătură cu soluționarea cauzei*”, în sensul jurisprudenței Curții, anterior citată, este și faptul că excepția de neconstituționalitate a fost invocată în calea de atac a apelului, iar nu în procedura camerei preliminare, fază procesuală în care judecătorul de cameră preliminară poate dispune sau refuza accesul la informațiile clasificate indispensabile aflării adevărului, din această perspectivă nefiind îndeplinită nici condiția aplicabilității textului criticat în cauza dedusă judecării, pentru ca pertinentele excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului să fie respectate, ținând cont de efectele unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (2) și ale art. 24 alin. (10) din Legea nr. 182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, excepție ridicată de Cantemir Marin Groza în Dosarul nr. 1/81/2018 al Curții Militare de Apel București.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții Militare de Apel București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 471

din 25 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

vătămată are dreptul de a adresa întrebări inculpatului, martorilor și experților, pe cale de consecință, de a participa la orice act de procedură.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 18.465/280/2016/a2, **Judecătoria Pitești — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Narcis Adrian Oprea în soluționarea plângerii formulate de acesta, în temeiul art. 340 din Codul de procedură penală, împotriva soluției de clasare dispusă de Parchetul de pe lângă Judecătoria Pitești prin ordonanța din data de 30 iunie 2016, emisă în Dosarul nr. 1.759/P/2015.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată că, în cauză, organul de urmărire penală a respins cererea acestuia de a participa, în calitate de persoană vătămată, la efectuarea oricărui act de urmărire penală și la administrarea probelor. În acest sens, organul de urmărire penală a apreciat că numai avocatul persoanei vătămate are dreptul de a fi încunoștințat, în condițiile art. 92 alin. (2) din Codul de procedură penală, și de a asista la efectuarea oricărui act de urmărire penală, în condițiile art. 92 alin. (1) din același act normativ, iar persoana vătămată, pe care o reprezintă, nu poate exercita nemijlocit aceste drepturi, nici în ipoteza în care aceasta din urmă are chiar calitatea de avocat. În aceste condiții de interpretare și aplicare de către organul de urmărire penală a normei procesual penale criticate, apreciază că art. 93 din Codul

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Răzvan Horațiu Radu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Narcis Adrian Oprea în Dosarul nr. 18.465/280/2016/a2 al Judecătoria Pitești — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.372D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, reținând, în acest sens, că, în cauză, autorul invocă o problemă de interpretare și completare a Codului de procedură penală. Arată că, potrivit art. 10 din Codul de procedură penală coroborat cu art. 81 din același act normativ, partea vătămată are aceleași drepturi, indiferent că este ori nu este reprezentată prin avocat, lit. g) a art. 81 stabilind că, în cadrul procesului penal, persoana

de procedură penală reglementează un caz de asistență juridică obligatorie a persoanei vătămate. Susține că, prin condiționarea exercitării dreptului la apărare al persoanei vătămate de reprezentarea sa prin avocat se impune acesteia condiții excesive pentru exercitarea acestui drept, costuri suplimentare pentru încheierea unui contract de asistență juridică, în dezacord cu dreptul la apărare și dreptul de proprietate, garantate constituțional.

6. **Judecătoria Pitești — Secția penală** nu a formulat opinia sa cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 93 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, având următorul conținut: „(1) *În cursul urmăririi penale, avocatul persoanei vătămate, al părții civile sau al părții responsabile civilmente are dreptul să fie încunoștințat în condițiile art. 92 alin. (2), să asiste la efectuarea oricărui act de urmărire penală în condițiile art. 92, dreptul de a consulta actele dosarului și de a formula cereri și a depune memorii. Dispozițiile art. 89 alin. (1) se aplică în mod corespunzător. (2) Avocatul persoanei vătămate, al părții civile sau al părții responsabile civilmente are dreptul prevăzut la art. 92 alin. (8).*”

14. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 93 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Narcis Adrian Oprea în Dosarul nr. 18.465/280/2016/a2 al Judecătoriei Pitești — Secția penală. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Pitești — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 25 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

11. Autorul excepției susține că normele procesual penale criticate contravin dispozițiilor art. 24 și 44 din Constituție.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 93 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, referitoare la asistența juridică a persoanei vătămate, a părții civile și a părții responsabile civilmente, autorul excepției fiind nemulțumit de faptul că, urmare a interpretării și aplicării de către organul de urmărire penală a normelor precitate, a fost respinsă cererea acestuia de a participa, în calitate de persoană vătămată, la efectuarea oricărui act de urmărire penală și la administrarea probelor, având în vedere faptul că are și calitatea de avocat.

13. În aceste condiții, Curtea constată că autorul excepției nu formulează veritabile critici de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 93 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, ci este nemulțumit, în realitate, de modul de interpretare și aplicare a acestor prevederi de lege de către organul de urmărire penală, prin neluarea în considerare a dispozițiilor art. 81 din Codul de procedură penală referitoare la drepturile persoanei vătămate raportat la normele art. 10 din același act normativ potrivit cărora „(1) *Părțile și subiecții procesuali principali au dreptul de a se apăra ei înșiși sau de a fi asistați de avocat. (2) [...] au dreptul să beneficieze de timpul și înlesnirile necesare pregătirii apărării. [...] (5) Organele judiciare au obligația de a asigura exercitarea deplină și efectivă a dreptului la apărare de către părți și subiecții procesuali principali în tot cursul procesului penal.*” Or, Curtea reține că eventualele greșeli de aplicare a legii, la care face referire autorul în motivarea excepției și care constituie, în realitate, cauza nemulțumirii lui, nu pot constitui motive de neconstituționalitate a dispozițiilor de lege criticate și, prin urmare, nu pot fi cenzurate de instanța de contencios constituțional, deoarece Curtea Constituțională, în calitate de garant al supremației Constituției, are rolul de a asigura conformitatea legilor cu Constituția, iar nu și competența de a asigura aplicarea corectă și unitară a legilor în activitatea judiciară, această competență revenind exclusiv organelor judiciare investite cu soluționarea cauzei.

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

pentru aprobarea Ghidului național Managementul cazurilor de tuberculoză chimiorezistentă

Văzând Referatul de aprobare nr. N.T. 9.333 din 5 octombrie 2020 al Direcției generale asistență medicală, medicină de urgență și programe de sănătate publică din cadrul Ministerului Sănătății,

având în vedere prevederile:

— Hotărârii Guvernului nr. 1.028/2014 privind aprobarea Strategiei naționale de sănătate 2014—2020 și a Planului de acțiuni pe perioada 2014—2020 pentru implementarea Strategiei naționale;

— Hotărârii Guvernului nr. 121/2015 pentru aprobarea Strategiei Naționale de Control al Tuberculozei în România 2015—2020;

— art. 19 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 302/2018 privind măsurile de control al tuberculozei;

— art. 16 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Ghidul național Managementul cazurilor de tuberculoză chimiorezistentă, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Sănătății, direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București, furnizorii de servicii medicale, precum și instituțiile publice care derulează Programul național de prevenire, supraveghere și control al tuberculozei vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,

Horațiu Moldovan,

secretar de stat

București, 5 octombrie 2020.

Nr. 1.701.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 917 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN**privind aprobarea listei instituțiilor de învățământ superior acreditate care pot organiza Programul de formare psihopedagogică în vederea certificării competențelor pentru profesia didactică, în anul universitar 2020—2021**

În temeiul prevederilor art. 131 alin. (1), art. 133, art. 136, art. 138 alin. (1)—(4), art. 236, art. 237, art. 238 și ale art. 239 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 33 alin. (3), art. 34, art. 35 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 1.418/2006 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare externă, a standardelor, a standardelor de referință și a listei indicatorilor de performanță a Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior, cu modificările ulterioare,

având în vedere prevederile Ordinului ministrului educației naționale nr. 3.850/2017 pentru aprobarea Metodologiei-cadru de organizare a programelor de formare psihopedagogică prin departamentele de specialitate din cadrul instituțiilor de învățământ superior acreditate în vederea certificării competențelor pentru profesia didactică, cu modificările și completările ulterioare,

în baza prevederilor art. 2, 3 și 4 din Ordinul ministrului educației naționale, interimar, nr. 5.191/2019 privind aprobarea listei instituțiilor de învățământ superior acreditate care pot organiza Programul de formare psihopedagogică în vederea certificării competențelor pentru profesia didactică, în anul universitar 2019—2020,

luând în considerare prevederile art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2020 privind luarea unor măsuri pentru buna funcționare a sistemului de învățământ, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 103/2020,

ținând cont de prevederile art. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 141/2020 privind instituirea unor măsuri pentru buna funcționare a sistemului de învățământ și pentru modificarea și completarea Legii educației naționale nr. 1/2011,

în baza prevederilor art. 15 din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Programele de formare psihopedagogică în vederea certificării competențelor pentru profesia didactică sunt acreditate și se evaluează periodic de către Ministerul Educației și Cercetării, prin intermediul Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior sau al altor organisme abilitate, potrivit legii.

Art. 2. — (1) În anul universitar 2020—2021 pot organiza Programul de formare psihopedagogică în vederea certificării competențelor pentru profesia didactică instituțiile de învățământ superior acreditate cuprinse în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Instituțiile de învățământ superior care nu figurează în anexă și intenționează să furnizeze Programul de formare psihopedagogică în vederea certificării competențelor pentru profesia didactică vor avea dreptul de a organiza acest program numai după obținerea avizului acordat prin hotărâre a Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior sau al altor organisme abilitate, potrivit legii.

(3) În anul universitar 2021—2022 vor avea dreptul de a organiza Programul de formare psihopedagogică în vederea

certificării competențelor pentru profesia didactică instituțiile de învățământ superior acreditate, care au parcurs/vor parcurge procedura de evaluare externă specifică acestui program și au obținut/vor obține în perioada 1 octombrie 2016—30 septembrie 2021 avizul acordat prin hotărârile Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior sau de către o altă agenție de asigurare a calității, din țară sau din străinătate, înregistrată în Registrul european pentru asigurarea calității în învățământul superior (EQAR).

Art. 3. — Lista instituțiilor de învățământ superior acreditate care pot organiza programe de formare psihopedagogică în vederea certificării competențelor pentru profesia didactică este elaborată și aprobată anual prin ordin al ministrului educației și cercetării, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

Art. 4. — Direcția generală învățământ universitar și Direcția generală învățământ preuniversitar din cadrul Ministerului Educației și Cercetării și instituțiile de învățământ superior vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorului Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației și cercetării,

Cristina Monica Anisie

București, 30 septembrie 2020.

Nr. 5.658.

LISTA
instituțiilor de învățământ superior care pot organiza în anul universitar 2020—2021
Programul de formare psihopedagogică în vederea certificării competențelor
pentru profesia didactică

Nr. crt.	Instituții de învățământ superior de stat
1.	Universitatea Politehnică din București
2.	Universitatea Tehnică de Construcții din București
3.	Universitatea de Arhitectură și Urbanism „Ion Mincu” din București
4.	Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București
5.	Universitatea din București
6.	Academia de Studii Economice din București
7.	Universitatea Națională de Muzică din București
8.	Universitatea Națională de Arte din București
9.	Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I. L. Caragiale” din București
10.	Universitatea Națională de Educație Fizică și Sport din București
11.	Școala Națională de Studii Politice și Administrative din București
12.	Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia
13.	Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad
14.	Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău
15.	Universitatea „Transilvania” din Brașov
16.	Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca
17.	Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din Cluj-Napoca
18.	Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca
19.	Universitatea de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu” din Cluj-Napoca
20.	Academia de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca
21.	Universitatea de Artă și Design din Cluj-Napoca
22.	Universitatea „Ovidius” din Constanța
23.	Universitatea din Craiova
24.	Universitatea de Medicină și Farmacie din Craiova
25.	Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați
26.	Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași
27.	Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” din Iași
28.	Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași
29.	Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași
30.	Universitatea Națională de Artă „George Enescu” din Iași
31.	Universitatea din Oradea
32.	Universitatea din Petroșani
33.	Universitatea din Pitești
34.	Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești
35.	Universitatea „Eftimie Murgu” din Reșița
36.	Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

Nr. crt.	Instituții de învățământ superior de stat
37.	Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava
38.	Universitatea „Valahia” din Târgoviște
39.	Universitatea „Constantin Brâncuși” din Târgu Jiu
40.	Universitatea de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie „George Emil Palade” din Târgu Mureș
41.	Universitatea de Arte din Târgu Mureș
42.	Universitatea Politehnică Timișoara
43.	Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară a Banatului „Regele Mihai I al României” din Timișoara
44.	Universitatea de Vest din Timișoara
45.	Universitatea Națională de Apărare „Carol I” din București

Nr. crt.	Instituții de învățământ superior particular acreditate
1.	Universitatea Creștină „Dimitrie Cantemir” din București
2.	Universitatea „Titu Maiorescu” din București
3.	Universitatea Româno-Americană din București
4.	Universitatea „Spiru Haret” din București
5.	Universitatea Ecologică din București
6.	Universitatea „Hyperion” din București
7.	Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad
8.	Universitatea „George Bacovia” din Bacău
9.	Universitatea „Sapientia” din Cluj-Napoca
10.	Universitatea „Danubius” din Galați
11.	Universitatea „Petre Andrei” din Iași
12.	Universitatea Creștină „Partium” din Oradea
13.	Universitatea „Dimitrie Cantemir” din Târgu Mureș

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

